

Het vermoeden gloort

Pas wanneer de last te groot geworden is, niet eerder. Op dat punt zijn we nog lang niet. De druk is opgevoerd, meer niet. Rustig blijven ademen, geduld hebben en vooral de hoop niet verliezen. Het waait wel over, meer kan ik je op dit moment niet beloven.

De stemmen vroegen of er iets was wat door de individuele Wil afgedwongen wordt. Door de storm ving hij schrille flarden op:

Wat bazel je nou? Jij bent toch geen autoriteit op het gebied van kronkel-de-gronkel en dat weet je dondersgoed! De last rust op de brede schouders van de eminente ruiter Xzalopico, de grote snor. Het opstellen, afdwingen en beschermen van de slajabella-peertjes betreffende conforme verplichting jegens de juistheid en begrijpelijkheid. Blij dat duidelijk is. Er gaat niets boven een vetifd goede communicatie.

Kijk nou eens goed in de spiegel en wat zie je? Hoe zal het met je aflopen? De eerste maanden van je verblijf hier was er die weldadige rust. Pas maar op! Je trekt je weer in dat kleine wereldje terug. Je zweeft, bent beleefd en vriendelijk voor alles wat leeft, zwaait onbestemd naar bomen en wolken, niet omdat het nuttig is maar omdat je denkt dat het een gevoel van saamhorigheid oplevert. Zie jezelf dan ook niet hoe gestoord dat is?!

Daar heb je het al, pijn op de borst. Het zal snel afgelopen zijn. Een optelsom van een zwak hart, een onoplettend leven, drank en drugs, slechte voeding, teveel inspanning, een constante alertheid, slapeloze nachten omgord door het besef dat het niet meer goed zal komen.

Hij had een definitieve keuze gemaakt, die hem voor de rest van zijn leven buiten de orde had geplaatst. Het uitschelden en bespugen als ware hij een schurftige, met zweren overdekte bedelaar, wiens huid langzaam door een besmettelijke ziekte weggevreten wordt. Melaatsheid, ook wel aangeduid als lepra, werd ooit door de kerk beschouwt als een ziekte van de ziel, als het gevolg van de 'zonden van het vlees'. Zieke lepralijders moesten verbannen worden van het lichaam van de kerk. De gekleurde vlekken, waarover gesproken wordt in het Bijbelboek Leviticus, worden beschouwd als metafoor voor de vlekken van de ketterij op het lichaam van de kerk, en waren een bezoedeling van het Lam, waar de rechtvaardigen met een grote boog omheen moesten lopen. Van alles werd hen in de maag gesplitst. Vervolgens het treurige rijtje: 'Identificatie, afzondering, beschuldiging en straf'

De voorkeursingrediënten van de elite, een dodelijke cocktail in toenemende mate onderdeel van het collectieve bewustzijn. Stigmatisering en de ellende die hieruit voortvloeien zijn van alle tijden. Het mechanisme is duidelijk. De genegeerde angst reikt haar instrumentarium aan. Oneindige reikwijdten liggen binnen handbereik. De

machtigen der aarde die de bevelen van de Ongeziene Uiterste Wil opvolgen. De machtigen, zelf ook slaven. De santenkraam van de macht. Ze weten niet beter. Tenminste dat geldt voor de meesten. Sommigen weten het, laat je niets wijsmaken!

De stemmen in koor: *Wanneer je geen benul hebt, dan treft je geen blaam.*

Wanner je zoals ik ervoor gekozen hebt om niets aan het lot over te laten, heb je het in de smiezen. Het gebeurt. Het is gebeurd. Zo, en niet anders. En nu is hij er niet meer. Pats boem verdwenen. Conclusie, in rook opgegaan. Ergens is het fout gegaan. Iets was er tussen gekomen, iets waarvan hij het bestaan niet wist.

Ook Harro had het niet verwacht, anders zou hij er wel iets over hebben gezegd. Iets wat een normaal mens niet van tevoren kon inschatten. Duco begreep nog steeds niet wat er was gebeurd. Er moest hem iets zijn overkomen, iets van een beslissende aard, iets wat alles anders had gemaakt, iets dat zijn lot bepaald had. Wanneer alles als los zand aan elkaar hangt kun je dan nog wel spreken van schuld?

Zijn verantwoordelijkheid en daarmee ook zijn schuld was door de tussenkomst van wat we niet weten gedegradeerd van een 1^e-graads naar een 2^e- of zelfs 3^e-graads betrokkene. Misschien kon je zelfs spreken van een n^e-graads betrokkenheid, gezien de vele factoren die in het spel zaten.

Zou hij gewond zijn geraakt, of had zijner Schepselen Heer zich voor zijn geestesoog geopenbaard? Had hij radeloos de armen ten hemel geheven toen een troep wilde dieren zich op hem had gestort? Hadden ze de opgeheven armen opgevat als een teken van overgave? Of als minachting? De omhooggestoken armen als een opgestoken middelvinger? Had hij om vergiffenis gesmeekt, zijn pijnlijke longen tot het uiterste gedwongen? Zou zijn gevloek het verschil hebben gemaakt? Kon hij daarmee de krachten uit het dodenrijk uit hun sombere spelonken lokken? De geheimzinnige vrouw een halt toeroepen?

Had hij nog iets van betekenis willen uitstralen? Ter bescherming? Was het dezelfde vrouw als die op de foto? Die enorme foto die hij op haar bevel als relikwie, onder dwang aan de muur had opgehangen.

‘Pas maar op, Duco!’ had hij hem toegefluisterd. ‘Laat ze niet te dichtbij komen! Daar zul je spijt van krijgen! Ik weet, het is verleidelijk, maar weet dat ze veel te sterk is. Ze is als een kwaadaardig kankergezweel, dat zich ondanks al het verzet, zich een weg door het lijf heen vreet, celwanden doorboort en alles vernietigt wat het op het pad tegenkomt. Ze is in staat om met haar giftige angel alle levenssappen uit je te zuigen. Geloof haar niet. Ze liegt dat ze zwart ziet, neem dat maar van me aan.

Ik weet dat ze aan het hoofd van de piramide van het verbond staat. Op haar rust de macht. Zij is benoemd tot *cappuccino di tutti cappuccini*. Aan de buitenkant, alles mooi en vredelievend, maar in werkelijkheid een geduchte tegenstander, waar zelfs de Goden ontzag voor hebben. Besef goed wie je voor je hebt, Duco, meer kan ik je niet meegeven.

Duco voelde de neiging in hem opkomen om in één strakke lijn naar het verlaten huis te rennen en de foto van haar van de muur te rukken. De afgescheurde reepjes fotopapier, zou hij willen vastplakken aan een dikke knoestige boom, vlak achter het huis, versierselen op een afschrikkingwekkende totempaal. Het kapotscheuren van de foto

moest uitgevoerd worden als een rituele verzetsdaad. Het zou krachten doen afnemen. Het kwaad moest op afstand gehouden worden.

Maar hij had geen ervaring als dompteur met slechts een zweep in de hand. Nu stond hij oog in oog in de kooi—tegenover die krachtige vrouw. Het aan stukken scheuren van de foto zou haar ook in de kaart kunnen spelen. Hiermee liet hij zien hoe bang hij voor haar was. Dat bevestigde haar overwicht. Dan maar niets doen? Maar wat als ze de aanval in zou zetten?

De stemmen namen het over van zijn voortijlende gedachten. De stemmen waren beslist geen lieverdjes. Het waren echte ploerten, die totaal niet onder de indruk waren van jammerlijke tegenwerpingen. Lafhartige grafschenners waren het die hem aanmoedigden de prachtige foto toch in stukken te scheuren. Graven besmeuren en leed berokkenen, dat is wat ze doen. Wonden openrijten, foto's neerhalen, het komt in de kern allemaal op hetzelfde neer.

Hoewel, Harro was dan wel dood, maar wat moest hij nu met die vrouw? Harro was de kluts kwijt, dat is duidelijk. Hij sprak wartaal. Dus alles wat Harro over haar had gezegd moest hij met een korreltje zout nemen. Laten we van het positieve uitgaan en aannemen dat ze heel rustig ergens op de aarde rondfladdert. Haren in de wind, zwevend over goudgele korenvelden, slechts gekleed in een zwart kanten negligé met bloemmotief.

Duco beseft dat de geestelijke band tussen hem en Harro het rechtvaardigde om bezit van haar te nemen. Hij stond volledig in zijn recht.

Waar Goddelijke liefde zich heeft aangediend, daar verbreekt de Wereldlijke Orde. De koning is dood, lang leve de koningin! De poorten naar het geluk staan wagenwijd voor je open. Deze poort is niet ter verdediging. Dat is overdreven. Je moet met een open blik de wereld tegemoet treden, een blik waaruit vertrouwen spreekt.

In de terminale fase kunnen werkelijke dingen en de dingen uit de 'andere wereld' door elkaar gaan lopen. Het gaat niet zelden gepaard met angst, waardoor ze voor geen enkele rede meer vatbaar zijn.

Hij voelde zich gesterkt door al die mooie ingevingen. Het waren de stemmen die vrijelijk door hem heen bewogen. Maar ze waren zeker niet gestoord. Nog niet althans. Driewerf Hi-Ha-Ho-Sanna! Maar het blijft wel oppassen geblazen. Een gewaarschuwd man telt voor twee.

Kijk eens aan! Staan ze daar opeens! Twee of drie gekken, die je aanstaren. Gewoon negeren! Je gedeisd houden, pas op de plaats, even geen rare bewegingen maken! Het gevaar loert maar uit één bepaalde hoek. Natuurlijk de kant waar je het minst verwacht. Het is vaak degene waarvan je het minst verwacht. Iemand die je in vertrouwen neemt, een bekende, die je niet in het minst verdenkt.